

πόδας του τὸ βαλάντιόν της. Τὸ μικρὸν καὶ βαρὺ βαλάντιον — (Τότε δὲν ἦσαν ἀκόλῃ γνωστὰ τὰ Portemonnais) — ἔπεσε παταγωδῶς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Ὁ γέρον ὕψωσεν ἑκπληκτος τὰ βλέμματά του καὶ ἔστη ἀκίνητος. Ἡ Μαρία Νικολάγεβνα ἤρχισε νὰ γελᾷ δυνατὰ καὶ ᾤρωνε τὸν τὸν ἵππον εἰς καλπασμόν.

Ἀγαπᾶτε, ὡς βλέπω, πολὺ τὴν ἱππασίαν; ἠρώτησεν ὁ Σανὶν, πλησιάζας πρὸς αὐτήν.

Ἡ Μαρία Νικολάγεβνα ἐσταμάτησε πάλιν τὸν ἵππον τῆς ἀποτόμως. «Ἦθελον μόνον ν' ἀποφύγω τὰς εὐχαριστίας σου. Ὅποιος μὲ εὐχαριστεῖ, μοῦ χαλάει ὅλη τὴν εὐχαρίστησι. Διότι, ὡς βλέπετε, δὲν τὸ ἐπραξα δι' αὐτὸν ἀλλὰ διὰ τὸν ἑαυτὸ μου. Διατί λοιπὸν νὰ σταδῶ νὰ μὲ εὐχαριστήσῃ; Μ' ἐρωτοῦσατε κατὰ τι; Δὲν οὔτε ἐνόησα.»

«Σὰς ἠρώτησα . . . ἐπεθύμουν νὰ μάθω διατί εἰσθε σήμερον τόσοι περιχαρεῖς;»

«Ἔτσι, τῶρα εἰμεθα ἐλεύθεροι ὥσάν τὰ πουλιά!» ἐφώναζεν ἡ Μαρία Νικολάγεβνα. «Ποῦ νὰ τραβήξουμε τῶρα; Πρὸς βορρᾶν, πρὸς μεσημβρίαν, πρὸς ἀνατολὰς, ἢ πρὸς δυσμὰς; Ἰδέτε: εἶμαι ὡς ὁ βασιλεὺς τῆς Οὐγγαρίας κατὰ τὴν στέψιν» (ἔδειξε μὲ τὸ μαστίγιον ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος), «ὅλα αὐτὰ εἶναι ἰδικὰ μας! Νὰ σὰς εἰπῶ; Βλέπετε ἐκεῖνα τὰ ῥαῖα δάση καὶ τὰ βουνά; Ἐκεῖ νὰ τραβήξουμε, ἐκεῖ!»

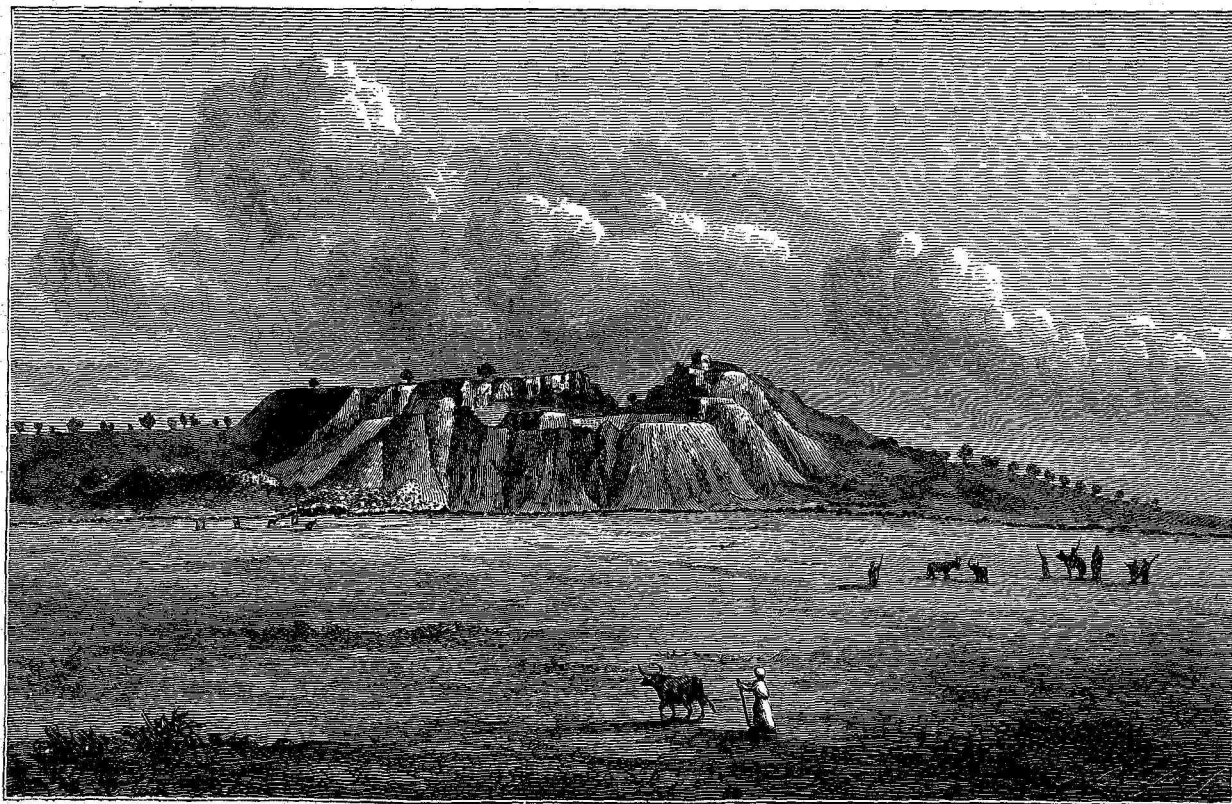
«Στὰ βουνὰ τοῦ βασιλεῦς ἡ γλυκεῖα ἐλευθερία.»

Ἀπέκλινεν ἀπὸ τῆς λεωφόρου καὶ ἤλασε τὸν ἵππον διὰ στενῆς ἀπατήτου ὁδοῦ, ἣτις πράγματι ἐφαίνετο ἀγούσα πρὸς τὸ δάσος.

Ὁ Σανὶν ἠκολούθησεν αὐτὴν ἐπ' ἰσῆς ταχέως.

42.

Ὁ διὰ τῶν ἀγρῶν ἀπατήτος δρόμος μετεβλήθη μετ' οὐ πολὺ εἰς ἀτραπὸν καὶ ἐπὶ τέλους ἔληξεν ἐντελῶς παρὰ τινὰ τάφρον. Ὁ

Ἡ ΤΡΟΙΑ ΜΕΤΑ ΤΑΣ ΑΝΑΣΚΑΦΑΣ τοῦ 1871—1873. Βορεῖα πρόσοψις.

«Νὰ σὰς εἰπῶ;» εἶπεν ἡ Μαρία Νικολάγεβνα — καὶ ἡ δὲν ἐνόησε πάλιν τὴν ἐρώτησιν τοῦ Σανὶν ἡ δὲν ἐδεώρησεν ἀναγκαῖον νὰ τῷ ἀποκριθῇ — «αὐτὸς ὁ ἱπποκόμος, ὁποῦ μᾶς ἀκολουθεῖ καὶ δὲν βλέπει τὴν ῥαῖα πότε νὰ γυρίσουμε, μὲ ὀργίζει φοβερά. Πῶς νὰ τὸν ξεφορτωθούμε;» εἶπε καὶ ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου τὸ σημεῖο-τάριόν της. «Νὰ τὸν στείλω μὲ ἓνα γράμμα εἰς τὴν πόλιν; Ὅχι . . . δὲν πάει. Ἄ ζεῦρω τὸ μέσον! Τί εἶν' ἐκεῖνο ἐκεῖ ἐμπρὸς μας; Ταβέρνα;»

Ὁ Σανὶν ἐκύταξε κατὰ τὴν ὑποδειχθεῖσαν αὐτῷ διεύθυνσιν.

«Ναί, φαίνεται νὰ εἶνε ταβέρνα.»

«Ὁραϊότατα! Θὰ τὸν διατάξω νὰ καθίσῃ ἐκεῖ καὶ νὰ πίνη μπίρρα ἕως ὅτου νὰ ἐπιστρέψουμε.»

«Ἀλλὰ τί θὰ σκεφθῇ;»

«Τί μας μέλει αὐτό; Ἄλλως τε δὲν θὰ σκεφθῇ ἀπολύτως τίποτε. Θὰ πίνη μπίρρα καὶ μ' αὐτὸ basta. Τῶρα λοιπόν, Σανὶν» (ἦτο ἡ πρώτη φορὰ ὁποῦ τὸν ἀνόμεζε μὲ οἰκειότητα κατὰ τὸ οἰκογενειακὸν του ὄνομα) «ἐμπρός, γοργά!»

Ὅτε ἐφθασαν εἰς τὸ καπηλεῖον, ἡ Μαρία Νικολάγεβνα ἐφώναζε τὸν ἱπποκόμον καὶ τῷ εἶπε τί ὀφείλει νὰ πράξῃ. Ὁ νεανίας, ἄγγλος τὸ γένος καὶ τὴν ιδιοσυγκρασίαν, ἔθηκε σιωπηλὸς τὴν χεῖρα εἰς τὴν παρωπίδα τοῦ πῖλου του ἐπήδησε κάτω ἀπὸ τοῦ ἵππου καὶ ἔσυρεν αὐτὸν ἀπὸ τῶν ἡνίων.

Σανὶν ἐπρότεινε νὰ ἐπιστρέψωσιν. Ἀλλ' ἡ Μαρία Νικολάγεβνα εἶπεν: «Ὅχι! Θέλω νὰ παρῶ ἐκεῖ 'ς τὰ βουνά! Κατ' εὐθείαν, ὅπως τὰ πτηνά!» — καὶ ἠνάγκασε τὸν ἵππον νὰ ὑπερπηδῇ τὴν τάφρον. Ὁ Σανὶν ἐμμήθη τὸ παράδειγμά της.

Ὅπισθεν τῆς τάφρου ἐξετείνετο εἰς λειμῶν. Κατ' ἀρχὰς ξηρὸς ὢν, καθίστατο ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὑγρὸς καὶ ἐπὶ τέλους ὅλως τελεματώδης: τὸ ὕδωρ ἀνέβλυζε πανταχόθεν εἰς τὸ ἐδάφος καὶ ἐσχημάτιζε μικρὰ ἔλη, διὰ μέσου τῶν ὁποίων ἐξεπτήθηδες ἤλαυνε τὸν ἵππον τῆς ἡ Μαρία Νικολάγεβνα, γελῶσα καὶ φωνάζουσα:

«Θέλω νὰ παίξουμε σάν τὰ παιδιὰ τοῦ δρόμου.»

«Ζεῦρετε;» ἠρώτησε τὸν Σανὶν, «τί σημαίνει ἡ φράσις; κυνηγᾷ 'ς τὰ βάλτα;»

«Ναί, ἀπῆντησεν ὁ Σανὶν.

«Εἶχα ἓνα θείον» ἐξηκολούθησεν ἡ Μαρία Νικολάγεβνα «ὅστις ἦτο πολὺ φίλος τοῦ κυνηγιοῦ. Τὴν ἀνοιξὶ τὸν ἐσυνώδευα 'ς τὸ κυνήγι. Ὡ, τί ῥαῖα ποῦ ἦτανε! Καὶ τῶρα κυνηγοῦμε οἱ δύο μας, σὺ καὶ ἐγώ, μέσα 'ς τὰ βάλτα. Βλέπω, ὅτι εἰσθε ὅλως δι' ὅλου ῥῶσος, καὶ ὅμως θέλετε νὰ πάρετε γυναῖκα Ἰταλίδα. Καλὰ! Αὐτὸ εἶνε δική σας δουλειά. «Τί εἶν' αὐτό; πάλε κι' ἄλλο αὐλάκι; Χάπα!»

Ὁ ἵππος ἐπήδησεν ὑπεράνω τῆς τάφρου, ἀλλ' ἡ Μαρία Νικολάγεβνα ἔχασε τὸν πῖλον καὶ ἡ κόμη τῆς ἠπλώθη πλοκαμηδὸν ἐπὶ